

De Europese Ontmoetingsdagen Priesterfraterniteit Jesus Caritas in Rudy, 12-20 juli 2017

Met 19 deelnemers uit 10 landen van Europa.

Een paar ervaringen opgetekend door Guido Debonnet en dit nadat ik ongeveer 40 jaar heel weinig contact had met Europese verantwoordelijken. Alleen twee broeders ken ik nog van vroeger: Christian Pabel en John McEnvoy.

Wat mij getroffen heeft en blijft verblijden na al die jaren – ik was de oudste van de hele bijeenkomst! – probeer ik wat te omschrijven:

- De broederlijke sfeer van het samenzijn en de besprekingen in een heel mooi gerestaureerd voormalig Cisterciënzerklooster dat nu een diocesaan centrum is voor bijeenkomsten en educatie. De puike organisatie door priester Andrej Anderwald, geholpen door twee andere Poolse priesters Robert en Rafael en de uitstekende huisvesting en keuken in het huis waar priester Jan Rosiek directeur is, maakten dit alles mogelijk. Een centrum waar de Poolse kerk fier op mag gaan en dat gelegen is in een prachtig bebost natuurgebied bevoeid door de meanderende Ruda. Een streek die we in Vlaanderen nagenoeg niet meer hebben...
- Het verfrissende om halverwege de periode naar een parochie te trekken en ter plaatse het eigen parochieleven mee te maken en tevens van de gastvrijheid te genieten en 'mooie dingen' te zien.
- De overvloed aan interessante informatie over de kerk in de rapporten van de diverse deelnemende landen. Maar ook de reacties erop tijdens de bespreking die erop volgde: hoe missionaire diocesane priester zijn in de huidige context en dit vanuit Foucaulds inspiratie.
- Het samen bidden en zingen in morgen- en avondgebed, in de eucharistie en het zoeken daarin om – mede in de context van de diverse talen – tot echt gemeenschappelijk gebed te komen en de gebedsmomenten creatief authentisch te maken.
- Het aangename van het namiddagbezoek aan de Sint-Annaberg met de bedevaartkapel en vooral het sociaal initiatief in de lijn van De Ark, maar dan wel in de 'Bark', om woon- en arbeidskansen te scheppen voor mannen die 'uit de boot' dreigen te vallen en die veelal de weg van de drankverslaving de rug hebben toegekeerd.
- Mijn indruk van de 'meetings' was: de situatie in héél West-Europa is nagenoeg gelijklopend: secularisatie – overheersen van materialisme, hedonisme en consumisme – afbrokkelen van de kerkpraktijk en de kerkstructuren – veroudering van het kerkpubliek - samenvoegen van

parochies – het sterk dalen van de klooster- en priesterroepingen – de actieve rol en de groeiende verantwoordelijkheid van alle gedoopten. Polen vormt daar een uitzondering op: het kerkbezoek, de plaats en de rol van de priesters, het volkscatholicisme, de devotie en de bedevaartpraktijk doen denken aan situaties in Vlaanderen 30 jaar terug. Maar ook in Polen beseffen de (deelnemende) priesters dat de situatie (sterk) aan het veranderen is en dat er onafwendbaar in de richting van ‘secularisatie’ wordt afgestevend. Maar het is wellicht onmogelijk voor ons om in te schatten op welke manier en binnen welke tijd dit zal gebeuren...

- Heel verrijkend was het om te vernemen hoe een diversiteit aan acties, initiatieven en pogingen om in de ‘verwereldlijkte’ omstandigheden positief aan missionering te doen, de ‘vreugde van het evangelie’ gestalte kunnen geven. We konden ervaren dat de ‘westerse kerk’ die een minderheid is geworden, zich niet in het verdomhoekje laat dringen, maar zoekt om actief aanwezig en werkzaam te blijven. Dit met elkaar te mogen delen was een teken van hoop en nodigt uit om voort te zoeken en enthousiast als minderheid ‘gist’ in het deeg van de wereld te zijn. De ontmoetingsdagen waren geen klaagzang, maar een lied van hoop. Misschien hebben we nog te weinig uitgediept hoe ‘secularisatie’ een kans kan zijn om de authenticiteit van Jezus’ evangelische boodschap in de lijn van Broeder Charles te beleven.
- In veel landen is het gelijklopend dat de priesterfraterniteiten zich te weinig concentreren op de voor onze tijd belangrijke eigen sterke trekken van de spiritualiteit en de figuur van Charles de Foucauld, vooral zijn ‘Nazaret-ideaal’. Dat er verscheidene keren daarop werd gewezen is een uitnodiging om de figuur van Broeder Charles meer centraal te stellen in onze bijeenkomsten die meer hoeven te zijn dan ‘priesterkransjes’. Vooral ook de inspiratie en de samenwerking met de Kleine Broeders en Zusters van Jezus kunnen daarbij essentieel zijn. Het belang van de maandelijkse ‘woestijndag’. Aurelio stuurde ons met deze raadgeving op weg: doe NIETS mee en plan niets, maar wees open en ontvankelijk, dan pas kan God tot je hart spreken. Wellicht ook in onze Vlaamse fraterniteiten te herontdekken. Het initiatief voor een gezamenlijke woestijndag halfweg de grote vakantie is alvast interessant.
- Een paar persoonlijke bedenkingen, elk oordeelt zelf of ze terecht of ten onrechte zijn. Voor de toekomst van de kerk in Polen lijkt het mij belangrijk dat de priesters volle kansen geven aan alle gedoopten. De overgang van priesterkerk naar een kerk van gedoopten wenkt. Priesters zullen daartoe hun sacristie moeten verlaten en in en na hun vieringen meer contact dienen te zoeken met hun mensen. M.i. kunnen ze daarin nog groeien.

Een tweede persoonlijke gedachte: volkse uitingen van het geloof en devotionele vormen ervan zoals ik ze mocht meemaken in Polen zijn zeker te waarderen. Wat mij opviel bij een paar broeders is dat zij er te vlug een negatief oordeel over velden. Overigens in 'De vreugde van het evangelie' spreekt paus Franciscus ook heel positief over het volkskatholicisme. Een passage waar we weinig commentaar op horen. Geloof moet niet intellectualistisch zijn om aanvaardbaar te zijn in onze tijd....

- Zelf mocht ik dan nog een paar mooie extra's beleven.

* Vooreerst de enorme gastvrijheid op zondag in de parochie Labedy (Gliwichi) bij een priester waar ook zijn tweelingbroer en schoonzus, alsook een goed Italiaans sprekend andere priester aanwezig waren. Hij woont er in een (niet de enige!) reuzegrote pastorie met enorme tuin. Na de middag gingen de beide priesters op bezoek bij 43 oudere vrouwen, waarvan diverse dementerend, in een Rust- en Verzorgingstehuis dat vrij armoedig ingericht was, een privaat-initiatief. Het viel mij op alle bewoners de priesters kennen – en omgekeerd-, want elke zondagnamiddag gaan ze daar kort even van kamer tot kamer waar telkens 3 tot 4 mensen hun bed hebben.

Om 3 uur was er dan de vespers en de aanbidding in de parochiekerk met een 25-tal gelovigen, vooral vrouwen. Er werd zeer goed meegezongen. Daarna trokken we dan naar Gliwiche zelf voor een stadsbezoek. Het viel mij onderweg op dat Polen in reuzetempo aan het industrialiseren is: heel veel fabrieken vestigden zich daar de laatste 20 jaar. O.a. een grote autofabriek waar de Opel Astra, 5de editie, wordt geassembleerd. Een stad die van 60 000 inwoners naar 200 000 groeide in enkele jaren tijd.

* Het warm bezoek met de misviering en de middaglunch bij de Kleine Zusters van Jezus in Czestochowa op de toegevoegde woensdag 19 juli. Het verbazingwekkend bezoek aan de middeleeuwse bibliotheek aldaar met de prachtige boekenkasten en de ingebonden werken, de inlegtafel en de wereldbol getuigen van het sterk religieus verleden van het Poolse volk. De ongekunstelde vroomheid van de vele bedevaarders naar de Zwarte Madonna van Czestochowa die echt bidden, en dit zowel jong als oud, jongeren als kinderen. Het heeft mij in elk geval gesticht en het doet mij nog meer geloven in de waarde en het belang van volkse vormen van geloofsbeleving en devotie.

* 's Avonds mochten we in Sieroty bij een Poolse priester Andrzej Plaskowski, lid van de fraterniteit van Rafael, te gast zijn voor een heel aangename barbecue buiten op het terras in een mooie avondzon in de omgeving van zijn schitterend oud houten kerkje.

* De laatste voormiddag (donderdag 20 juli) bracht Rafael mij met de twee Italiaanse broeders Juan Antonio en Secondo nog naar een Home waar oudere personen in het dagcentrum zinvol worden opgevangen.

Het is een staatsinstelling waarvan de volledige werking wordt toevertrouwd aan de katholieke kerk. Door de vakantieperiode waren er niet zoveel mensen aanwezig, maar de sfeer was er heel aangenaam.

* Ook zijn we daarna nog naar een oudere priester gegaan, Gerard Wenzel, die onlangs zijn 60ste priesterjubiläum vierde en die de doopheer is van Rafael. Een optimistisch man, die bijna de hele wereld reeds heeft afgereisd. Een model voor priesters die ouder worden en die levenszin en het –optimisme willen blijven uitstralen: de vreugde van het evangelie. Hij wou persé onze komst ook met een glas echte Champagne vieren...

* Voor we naar de luchthaven vertrokken was er ook nog de lunch in de pastorie van Rafael samen met Magda die goed Italiaans sprak en de wat oudere collega-priester van Rafael. Ook weer heel hartelijk en overvloedig, maar kort van duur, want een half uurtje restte ons nog maar om naar de vlieghaven te rijden waar ik om 13 uur moest zijn. We waren echt welkom in de pastorie!

Ik ben heel blij dat ik kennis kon maken met een stukje van de Poolse kerk en met broeders-priesters uit de fraterniteit in diverse landen van Europa. Voor alle priesters van onze Vlaamse fraterniteit is contact met en verbreding naar Europa en de wereld toe zeker inspirerend.

Hartelijk dank voor deze prachtige Europese ontmoetingsdagen aan allen die op een of andere wijze tot het welslagen ervan hebben bijgedragen, niet in het minst de heilige Geest die ons ook Kuno Kohn (Duitsland) liet verkiezen als de nieuwe Europese verantwoordelijke voor de komende zes jaar en die deze taak heeft aanvaard (bijgestaan door Gian Antonio Allegri uit Italië en langere tijd in Kameroen werkzaam geweest als Fidei Donum priester).

En dit ook met een enorme dank aan John McEnvoy (Ierland) die zich met een heel rustige leidersstijl in de voorbije zes jaren op een bekwame manier van zijn Europese verantwoordelijkheid heeft gekweten.

Guido Debonnet, afgevaardigd namens André Foulon, verantwoordelijke voor de Vlaamse priesterfraterniteit (België-Noord).

P.S. De afbeelding symboliseert voor mij 'ontmoeting' en komt uit een kunstboek dat ik cadeau kreeg van de priester waar we op zondag te gast waren. Het is een werk in brons uit 2004 van de Poolse kunstenaar Krzysztof Nitsch met de titel 'meeting'.